

UNIVERSITATEA *SPIRU HARET*
FACULTATEA DE DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ – BUCUREȘTI
SPECIALIZARE MASTER: DREPTUL AFACERILOR ÎN CONTEXT
EUROPEAN
SEMESTRUL: I

**REFERAT LA DISCIPLINA
*SOCIETĂȚILE COMERCIALE***

**TITLUL REFERATULUI: *CONDIȚIILE DE FOND ȘI FORMĂ ALE
ACTULUI CONSTITUTIV***

Coordonator științific și profesor titular de disciplină:
Prof. univ. dr. Grigore Florescu

Numele și prenumele masterandului:
Dobre Adrian

2007

CUPRINS

Bibliografie.....	2
CAPITOLUL 1. INTRODUCERE.....	3
CAPITOLUL 2. CONDIȚIILE DE FOND ȘI FORMĂ ALE ACTULUI CONSTITUTIV.....	6
2.1. Condițiile de formă ale actului constitutiv.....	6
2.2. Condițiile de fond ale actului constitutiv.....	7
2.2.1. Capacitatea juridică a părților.....	8
2.2.2. Consimțământul părților.....	9
2.2.3. Cauza actului constitutiv.....	10
2.2.4. Obiectul actului constitutiv.....	11
CAPITOLUL 3. ASPECTE GENERALE PRIVIND SOCIETĂȚILE COMERCIALE ÎN MAREA BRITANIE.....	14
CAPITOLUL 4. CONCLUZII.....	16
ANEXĂ. ACTUL CONSTITUTIV AL SOCIETĂȚII COMERCIALE “SEFORA” S.A.	17

BIBLIOGRAFIE

1. Legislație

1. Codul civil.
2. Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în M.Of., nr.1066/17.11.2004, cu modificările și completările ulterioare.
3. H.G. nr. 1323/1990 în legătură cu unele măsuri privind aplicarea Legii societăților comerciale.
4. Legea nr. 441/2006 pentru modificarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată.
5. Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

2. Doctrină și jurisprudență

1. Smaranda Angheni, Magda Volonciu, Camelia Stoica, *Drept comercial*, ediția a III-a, Editura All Beck, București, 2004.
2. Smaranda Angheni, Magda Volonciu, Camelia Stoica, *Drept comercial pentru învățământul economic*, Editura Universitară, București, 2006.
3. Corneliu Bîrsan, Vasile Dobrinioiu, Alexandru Țiclea, Mircea Toma, *Societățile comerciale. Organizarea, funcționarea, răspunderea*, Editura ȘANSA SRL, București, 1993.
4. Gheorghe Beleiu, *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil*, Editura Universul Juridic, București, 2005.
5. Sebastian Bodu, *Cauza în contractul de societate comercială*, în „Revista Română de Drept al Afacerilor” nr. 1/2005.
6. Octavian Căpățînă, *Societățile comerciale*, Editura Lumina, București, 1991.
7. Stanciu D. Cărpenaru, *Reglementarea societăților comerciale în dreptul român, între tradiție și exigențele armonizării cu reglementările Uniunii Europene*, în „Ad honorem Stanciu D. Cărpenaru. Studii juridice alese”, Editura C.H. Beck, București, 2006.
8. Stanciu D. Cărpenaru, Sorin David, Cătălin Predoiu, Gheorghe Piperea, *Legea societăților comerciale. Comentariu pe articole*, ediția a III-a, Editura C.H. Beck, București, 2006.
9. Elena Cârcei, *Drept comercial român. Curs pentru colegiile universitare*, Editura All Beck, București, 2000.
10. Olia-Maria Corsiuc, *Drept comercial*, Editura Lumina Lex, București, 2006.
11. Curtea de Apel București, *Practică judiciară comercială 2003-2004*, Editura Brilliance, Colecția Lex Expert, Piatra Neamț, 2005.
12. Gheorghe Dinu, *Constituirea societății cu răspundere limitată*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 9/2002.
13. Grigore Florescu, *Drept comercial român*, ediția a II-a revăzută, Editura Fundației România de Mâine, București, 2005.
14. Stelian Ionescu, Laurențiu Preutescu, *Codul comercial român adnotat*, M.O. Imprimeria Națională, București, 1933.

15. Ioan Macovei, *Dreptul comerțului internațional*, vol. I, Editura C.H. Beck, București, 2006.
16. Adrian Man, Andreea Pelea, *Entități în afaceri în Marea Britanie – studiu de drept comparat (I)*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 4/2003
17. Adrian Man, Andreea Pelea, *Entități în afaceri în Marea Britanie – studiu de drept comparat (II)*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 5/2003
18. Vasile Pătulea, Corneliu Turianu, *Elemente de drept comercial*, Editura ȘANSA SRL, București, 1993.
19. Raul Petrescu, *Drept comercial român*, Editura Oscar Print, București, 1996.
20. Ioan Schiau, *Curs de drept comercial*, Editura Rosetti, București, 2004.
21. Ioan Schiau, *Mecanisme de separare a asociațiilor societății comerciale*, în „Ad honorem Stanciu D. Cărpenaru. Studii juridice alese”, Editura C.H. Beck, București, 2006.
22. Daniel Șandru, *Societățile comerciale în Uniunea Europeană*, Editura Universitară, București, 2006.
23. Nicoleta Țândăreanu, *Aspecte teoretice privind definiția și caracteristicile societăților comerciale*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 4/2003.

CAPITOLUL 1 INTRODUCERE

Principalul deziderat în domeniul economic îl reprezintă asigurarea, în cadrul țărilor membre ale Uniunii Europene (România fiind membră a Uniunii începând cu data de 1 ianuarie 2007), a libertății de mișcare a persoanelor, serviciilor, bunurilor și capitalului.

Un rol important pentru a realiza acest deziderat îl au societățile comerciale, ca agenți economici principali pe piața comunitară.¹

Societatea comercială se înființează printr-un contract, care îi determină structura originară. Perfectarea contractului de societate reprezintă o condiție indispensabilă pentru constituirea unei societăți comerciale, excepție făcând societatea cu răspundere limitată cu asociat unic, în care acesta nu se încheie. Contractul de societate reprezintă manifestarea de voință prin care, în principiu, asociații constituie societatea comercială. El cuprinde, în principiu, regulile ce guvernează raporturile dintre asociați, pe de o parte, și dintre asociați și societate, pe de altă parte. Contractul de societate reprezintă un act de comerț pentru că are funcția preparatorie de a crea un nou cadru de activitate economică care se va manifesta prin exercitarea obișnuită de acte de comerț.

Definit printr-o tehnică descriptivă, contractul de societate este acel act juridic prin care două sau mai multe persoane, prin aporturile lor, constituie un patrimoniu distinct, destinat efectuării de acte de comerț, în vederea împărțirii câștigului ce ar putea rezulta și cu obligația participării la pierderi.

În funcție de forma de constituire, actele juridice prin care se constituie, societățile comerciale vor cuprinde, pe lângă contractul de societate, și un statut.²

Astfel, potrivit art. 5 din Legea nr. 31/1990:

- societatea în nume colectiv sau cea în comandită simplă se constituie prin contract de societate;

- societatea pe acțiuni, societatea în comandită pe acțiuni și societatea cu răspundere limitată se constituie prin contract de societate și statut;

- societatea cu răspundere limitată se poate constitui și prin actul de voință al unei singure persoane, caz în care se va întocmi numai statutul.³

De asemenea, potrivit art. 5 din Legea societăților comerciale, contractul de societate și statutul pot fi încheiate sub forma unui înscris unic numit act constitutiv.

¹ Stanciu D. Cărpenaru, *Reglementarea societăților comerciale în dreptul român, între tradiție și exigențele armonizării cu reglementările Uniunii Europene*, în „Ad honorem Stanciu D. Cărpenaru. Studii juridice alese”, Editura C.H. Beck, București, 2006, p. 3.

² Stanciu Cărpenaru, Sorin David, Cătălin Predoiu, Gheorghe Piperea, *Legea societăților comerciale. Comentariu pe articole*, ediția a III-a, Editura C.H. Beck, București, 2006, p. 60; Ioan Macovei, *Dreptul comerțului internațional*, vol. I, Editura C.H. Beck, București, 2006, p. 99; Ioan Schiau, *Curs de drept comercial*, Editura Rosetti, București, 2004, p. 109.

³ Grigore Florescu, *Drept comercial român*, vol. I, ediția a II-a revăzută, Editura Fundației România de Măine, București, 2005, p. 84; Gheorghe Dinu, *Constituirea societății cu răspundere limitată*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 9/2002, p. 49.

În cazul în care se încheie numai contract de societate sau numai statut, acestea pot fi denumite, de asemenea, act constitutiv. În cuprinsul Legii nr. 31/1990, denumirea act constitutiv desemnează atât înscrisul unic, cât și contractul de societate și/sau statutul societății.

Prof. Octavian Căpățină denumește contractul de societate și statutul înscrisuri constitutive.⁴

Majoritatea autorilor denumesc contractul de societate și statutul *act constitutiv*.

Actul constitutiv, indiferent de denumirea pe care o poartă, înseamnă, de fapt, contractul care se încheie între asociați.

Actul constitutiv al societății comerciale, privit ca *negotium iuris*, este, în primul rând, o expresie a naturii convenționale a acesteia și, din această perspectivă, existența lui constituie o condiție indispensabilă a constituirii valabile a ființei juridice a societății comerciale. Privit ca fiind instrumentul juridic ce conferă materialitate voinței fondatorilor, actul constitutiv reprezintă liantul ce fundamentează și armonizează voința acestora de a conlucra în vederea realizării de acte de comerț în vederea obținerii de profit care să fie distribuit asociaților societății comerciale.⁵

⁴ Octavian Căpățină, *Societățile comerciale*, Editura Lumina, București, 1991, p. 77.

⁵ Smaranda Angheni, Magda Volonciu, Camelia Stoica, *Drept comercial pentru învățământul economic*, Editura Universitară, București, 2006, p. 126; Daniel Șandru, *Societățile comerciale în Uniunea Europeană*, Editura Universitară, București, 2006, p. 109; Ioan Schiau, *Mecanisme de separare a asociaților societății comerciale*, în „Ad honorem Stanciu D. Cărpenaru. Studii juridice alese”, Editura C.H. Beck, București, 2006, p. 90.

CAPITOLUL 2

CONDIȚIILE DE FOND ȘI FORMĂ ALE ACTULUI CONSTITUTIV

Condițiile de formă și condițiile de fond reprezintă condițiile de validitate ale actului constitutiv.

2.1. Condițiile de formă ale actului constitutiv

Codul comercial român intrat în vigoare la data de 1 septembrie 1887 prevedea, în art. 88, următoarele: „contractul de societate trebuie făcut prin act scris. Societățile în comandită prin acțiuni și societățile anonime, trebuiesc constituite prin act autentic”.⁶ O „societate contractată, fiind reputată comercială, trebuie, conform art. 88 Cod comercial, să fie constatată prin act scris”.⁷

Prevederile din Codul comercial român referitoare la societăți comerciale (art. 77-250) au fost abrogate prin intrarea în vigoare a Legii nr. 31/1990.

Conform Legii nr. 31/1990, condiția de formă este încheierea actului în formă scrisă, fie cu dare de dată certă, fie în formă autentică. În general, actul constitutiv al societății comerciale, nefiind supus obligativității încheierii în formă autentică, se încheie în mod valabil printr-un înscris sub semnătură privată, conform principiului consensualismului (libertatea de voință a asociaților).

Conform art. 5 alin. 6 din Legea nr. 31/1990, actul constitutiv se încheie sub semnătură privată, se semnează de toți asociații sau, în caz de subscripție publică, de fondatori.

Prin excepție, forma autentică este obligatorie *ad validitatem* în următoarele situații:

a) când se subscrie ca aport la capitalul social un teren;

Aporturile în natură sunt permise la toate formele de societăți comerciale, iar terenurile constituie aporturi în natură și trebuie evaluate potrivit regulilor societății care se constituie. În acest caz, nu are importanță forma juridică a societății (oricare din forme: societate în nume colectiv, societate în comandită simplă, societate în comandită pe acțiuni; societate pe acțiuni sau societate cu răspundere limitată). În cazul societății cu răspundere limitată (art. 13 alin. 3) și la societățile pe acțiuni (art. 38) trebuie realizată o expertiză asupra aporturilor în natură.

În ceea ce privește forma autentică, aceasta este justificată prin valoarea din ce în ce mai mare a terenurilor, precum și de dispozițiile speciale din Legea nr. 18/1991, Legea fondului funciar.

⁶ Societățile anonime este vechea denumire a actualelor societăți comerciale pe acțiuni. Primele societăți anonime pe acțiuni au fost constituite în Europa în secolele al XVI-lea și al XVII-lea în țări ca Olanda, Franța, Anglia, etc. Prin înființarea acestor societăți s-a urmărit obținerea de capitaluri ce au fost solicitate prin marile cuceriri coloniale din secolele al XVI-lea și al XVII-lea (Corneliu Bîrsan, Vasile Dobrinou, Alexandru Țiclea, Mircea Toma, *Societățile comerciale. Organizarea, funcționarea, răspunderea*, Editura ȘANSA SRL, București, 1993, p. 6). În țara noastră, societatea anonimă a fost consacrată legislativ prin dispozițiile art. 121-126 din Codul comercial de la 1887, prevederi ce au fost abrogate o dată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 31/1990, legea societăților comerciale.

⁷ Tribunalul Dorohoi, 17 iunie 1924, „Jurisprudența Generală” 1925, p. 155, cit. în Stelian Ionescu, Laurențiu Preutescu, *Codul comercial român adnotat*, M.O. Imprimeria Națională, București, 1933, p. 106.

Nu contează dacă aportarea terenului se face prin transmiterea proprietății sau numai transmiterea către societate a dreptului de folosință asupra terenului.

b) când forma juridică a societății comerciale implică răspunderea nelimitată și solidară a tuturor asociaților sau a unora dintre aceștia, pentru obligațiile sociale, deci atunci când se constituie o societate în nume colectiv sau o societate în comandită simplă;

În cazul societăților în nume colectiv și în comandită simplă, asociații (la societatea în comandită simplă numai asociații comandați) răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale, astfel încât legiuitorul instituie un sistem prin care aceștia să fie atenționați asupra dreptului și, mai ales, a obligațiilor care derivă din această calitate.

c) atunci când se constituie o societate pe acțiuni prin subscripție publică.

Societățile pe acțiuni se pot constitui fie simultan, fie prin subscripție publică. Formalitățile referitoare la constituirea unei societăți comerciale prin subscripție publică sunt în mod expres consacrate legislativ (art. 18-35), intenționându-se o cât mai bună protecție a subscriitorilor. Astfel, încă din faza premergătoare constituirii, în care fondatorii redactează prospectul de emisiune, art. 18 alin. 2 din Legea nr. 31/1990 prevede că „prospectul de emisiune semnat de fondatori în formă autentică va trebui depus, înainte de publicare, la oficiul registrului comerțului din județul în care se va stabili sediul societății.

Din dispozițiile prevăzute în art. 5 alin. 6 din Legea nr. 31/1990 rezultă că actul constitutiv al unei societăți comerciale se încheie în formă scrisă care, în principiu, este forma înscrisului sub semnătură privată și, în mod excepțional, în cazurile prevăzute în mod expres de lege, în formă autentică.

Dacă actul constitutiv nu respectă condițiile de formă, se va putea declara, de către tribunal, nulitatea societății (art. 56 lit. a), regulă care se regăsește și în Prima directivă a Consiliului Europei din domeniul societăților comerciale, adică Directiva nr. 68/151/CEE din 9 martie 1968 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în sensul art. 58, paragraful 2 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților.⁸

Potrivit art. 5 alin. 7 din Legea nr. 31/1990, „actul constitutiv dobândește dată certă și prin depunerea la oficiul registrului comerțului.”

Publicitatea actului constitutiv se face în Monitorul Oficial (în tot sau în parte).

Potrivit legii, data certă este data la care înscrisurile private devin opozabile terților. Art. 1182 Cod civil stabilește că data certă se dobândește, printre altele, prin înfățișarea actului unei instituții publice sau prin înscrierea lui într-un registru public ori prin menționarea lui într-un înscris redactat de un funcționar public.

În plus, în materie comercială, art. 57 Cod comercial stabilește că data actelor și contractelor comerciale poate fi stabilită față de terți prin toate mijloacele de probă arătate de art. 46 Cod comercial (inclusiv cu registrele părților). Conform dispozițiilor din legile speciale (Legea nr. 36/1995, legea notarilor publici și Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat), avocații și notarii publici pot da dată certă.

2.2. Condițiile de fond ale actului constitutiv

⁸ Grigore Florescu, *op. cit.*, p. 85; Stanciu Cărpenaru, Sorin David, Cătălin Predoiu, Gheorghe Piperea, *op. cit.*, p. 61-62; Daniel Șandru, *op. cit.*, p. 124-126; Olinia-Maria Corsiuc, *Drept comercial*, Editura Lumina Lex, București, 2006, p. 117.

În privința condițiilor de fond, actul constitutiv, ca manifestare de voință în sensul constituirii societății comerciale, trebuie să îndeplinească toate condițiile necesare pentru validitatea unei convenții, așa cum sunt prevăzute acestea de art. 948-968 Cod civil, și anume:

- capacitatea de exercițiu deplină a părților contractante;
- consimțământul exprimat în mod valabil, adică neviciat;
- obiectul determinat, licit și moral al actului (obiectul de activitate al societății);
- cauza sau scopul licit și moral al actului.

În plus, față de aceste condiții general aplicabile în momentul încheierii oricărei convenții, Legea nr. 31/1990 prevede o serie de norme speciale care circumstanțiază condițiile de fond general aplicabile convențiilor.

2.2.1. Capacitatea juridică a părților

Orice act juridic, deci și actul constitutiv al societății comerciale se încheie în mod valabil dacă subiectele participante au capacitate juridică civilă. Capacitatea părților contractante este exprimată prin aptitudinea juridică de a contracta.

Subiectele participante (părțile actului constitutiv) sunt acționarii sau asociații care vor fi denumiți în continuare, în mod generic, asociații.

Asociații care își exprimă consimțământul în actul constitutiv, la constituirea societății comerciale, se numesc fondatori.

În cazul societății pe acțiuni și în comandită pe acțiuni, asociații sunt denumiți acționari, iar în cazul celorlalte forme de societate, aceștia sunt denumiți asociați.

Ca regulă, societatea trebuie să aibă cel puțin doi asociați, prin urmare părți în actul constitutiv.

De la regula conform căreia societatea trebuie să aibă cel puțin doi asociați, Legea nr. 31/1990⁹ instituie următoarele excepții:

- Societatea cu răspundere limitată poate fi constituită și de un singur asociat;
- Societatea cu răspundere limitată poate să aibă cel mult 50 de asociați;
- Societatea pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni trebuie să aibă cel puțin cinci acționari.

În principiu, conform principiului libertății de asociere, orice persoană fizică sau juridică ce are capacitate de exercițiu poate fi parte într-un contract de societate. Potrivit dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 31/1990, nu pot fi asociați persoanele incapabile conform legii.

Legea nr. 31/1990 instituie anumite incapacități speciale:

- incapacități generate de principiul specialității capacității de folosință, care limitează libertatea de asociere a persoanelor juridice (conform Decretului nr. 31/1954). Potrivit art. 34 din Decretul nr. 31/1954, „persoana juridică nu poate avea decât acele drepturi care corespund scopului ei, stabilit prin lege, actul de înființare sau statut. Orice act juridic care nu este făcut în vederea realizării acestui scop este nul”. Principiul specialității capacității de folosință a persoanei juridice reprezintă regula de drept conform căreia, prin acte juridice, persoana juridică nu poate avea decât acele drepturi și obligații care sunt în concordanță cu scopul ei;

- incapacități generate de săvârșirea unor infracțiuni. Astfel, conform art. 6 alin. 2 din Legea nr. 31/1990, astfel cum acesta a fost modificat prin Legea nr. 441/2006¹⁰, nu pot fi fondatori persoanele care, potrivit legii sunt incapabile ori care au fost condamnate pentru

⁹ Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale a fost republicată în M.Of., Partea I, nr. 1066/17.11.2004 și modificată prin: Legea nr. 302/2005, Legea nr. 85/2006, Legea nr. 164/2006 și Legea nr. 441/2006.

gestiune frauduloasă, abuz de încredere, fals, uz de fals, înșelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare de mită sau luare de mită, precum și pentru infracțiunile prevăzute la art. 143-145 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței (bancrută simplă, bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă și delapidare)¹¹ etc;

- incapacități generate de respectarea principiilor concurenței comerciale: asociații în societățile în nume colectiv nu pot lua parte, ca asociați cu răspundere nelimitată, în alte societăți concurente sau având același obiect de activitate fără consimțământul celorlalți asociați (art. 82 alin. 1 din Legea nr. 31/1990); o persoană fizică sau o persoană juridică nu poate fi asociat unic decât într-o singură societate cu răspundere limitată (art. 14 alin. 1 din Legea nr. 31/1990).¹²

2.2.2. Consimțământul părților

Consimțământul se materializează prin exteriorizarea voinței interne, juridice, în scopul realizării contractului de societate.

Consimțământul asociaților la încheierea actului constitutiv implică voința specifică de asociere a două sau mai multe persoane, în scopul de a îndeplini în comun activitatea de natură comercială convenită. Astfel, la baza constituirii societăților comerciale, în condițiile prevăzute de Legea nr. 31/1990 stă principiul libertății de asociere a persoanelor fizice și juridice consacrat de art. 37 din Constituția României.

Consimțământul asociaților la încheierea actului constitutiv trebuie să îndeplinească toate cerințele prevăzute de lege la încheierea oricărui act juridic, și anume:

a) să fie exprimat cu discernământ, adică în mod conștient.

b) să fie exprimat cu intenția de a produce efecte juridice, respectiv, în cazul actului constitutiv, să fie exprimat cu intenția de a desfășura în comun cu ceilalți asociați o activitate comercială în scopul obținerii de profit (*affectio societatis*). Acest *affectio societatis* reprezintă voința înființării unei societăți comerciale independente și autonomă față de persoana societăților, iar nu o formă de indiviziune sau de participare la beneficii.

Consimțământul nu este valabil când manifestarea de voință s-a făcut fără intenția de a produce efecte juridice, adică: din curtoazie, sub condiție pur potestativă, în glumă sau cu o rezervă mentală. Astfel, în ultimul caz, consimțământul fiind lipsit de sinceritate, contractul este simulat fie sub forma fictivității, fie sub forma deghizării.

Contractul de societate este fictiv când părțile disimulează total realitatea, realitate reflectată de către aceleași părți prin contraînscriș. Scopul acestei operațiuni poate fi, de pildă, acela de a scoate de sub eventuala urmărire a creditorilor anumite bunuri, creând aparența ieșirii lor din patrimoniul debitorilor.

Contractul de societate poate fi deghizat în scopul ascunderii convenției secrete și care exprimă adevărata voință a părților. Poate constitui un astfel de exemplu deghizarea unui contract de vânzare-cumpărare în scopul de a atrage incidența legii fiscale mai blânde.

¹⁰ Legea nr. 441/2006 pentru modificarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, a fost publicată în M.Of., nr. 955/28.11.2006.

¹¹ Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a fost publicată în M.Of., nr. 359/21.04.2006 și modificată prin O.U.G. nr. 86/2006.

¹² Grigore Florescu, *op. cit.*, p. 86-87; Smaranda Angheni, Magda Volonciu, Camelia Stoica, *Drept comercial*, ediția a III-a, Editura All Beck, București, 2004, p. 99; Corneliu Bîrsan, Vasile Dobrinou, *op. cit.*, p. 32; Gheorghe Beleiu, *Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil*, ediția a X-a, Editura Universul Juridic, București, 2005, p. 516; Ioan Schiau, *op. cit.*, p. 110.

c) să fie exteriorizat, adică să fie exprimat în scris cu dare de dată certă sau în formă autentică;

d) să nu fie afectat de vreun viciu de consimțământ, respectiv de eroare, dol sau violență.

Eroarea presupune o falsă reprezentare a realității cu privire la persoana sau persoanele cu care se asociază cel al cărui consimțământ este afectat sau în ceea ce privește identitatea obiectului contractului sau la calitățile esențiale ale acestuia.

Eroarea asupra persoanei atrage nulitatea relativă în cazul societăților în care acest element de ordin subiectiv este esențial, adică în cazul societăților de persoane, deoarece numai în aceste cazuri identitatea co-contractantului este un element determinant în încheierea contractului.

În ceea ce privește eroarea asupra substanței obiectului contractului, aceasta se poate manifesta în două moduri:

- eroare asupra naturii contractului (*error in negotio*), atunci când unul dintre asociați crede că încheie un contract de societate, iar altul crede că încheie un alt tip de contract, de exemplu, un contract de muncă cu participare la beneficii;

- eroare asupra formei de societate (de exemplu, un asociat crede că participă la o societate pe acțiuni, deși contractul prevede o răspundere nelimitată și personală).

Aprecierea greșită a posibilităților de funcționare și a șanselor de reușită ale societății ce ia naștere nu atrage nulitatea relativă a contractului la care se referă art. 954 Cod civil, eroarea nevizând „substanța obiectului contractului” (nefiind, prin urmare, *error in substantia*), ci aspecte adiacente, de natură economică.

Dolul constituie o eroare provocată de asociați, prin folosirea unor mijloace dolosive, frauduloase.

Dolul, spre a vicia consimțământul, actul constitutiv trebuie să provină de la toți ceilalți asociați sau de la persoanele care reprezintă societatea. În caz contrar, se exclude anularea, chiar parțială, a contractului.

Pentru a-i atrage invalidarea, dolul, ca și în dreptul comun, statornicit de art. 960 Cod civil, trebuie să prezinte o anumită gravitate, adică să fie, altfel spus, factorul determinant al adeziunii persoanei al cărui consimțământ a fost viciat (adeziunea victimei), care, altminteri, s-ar fi abținut să încheie operațiunea. Condiția este îndeplinită dacă, de exemplu, acceptarea de a subscrie s-a datorat unor bilanțuri false. Nu avem dol în caz de informare incompletă ori de reticențe, pe care persoana în cauză, dacă ar fi fost mai vigilentă și procedând la verificări minime, le-ar fi putut descoperi.

Violența se manifestă ca o formă de constrângere datorată unei amenințări cu un rău fizic sau psihic.

Acest viciu de consimțământ poate fi analizat însă, doar din punct de vedere teoretic. Practic, este greu de imaginat că o persoană consimte să se asocieze cu o altă persoană care a folosit constrângerea fizică sau morală pentru a o determina să-și exprime consimțământul.

În toate situațiile în care este constatată existența vreunui viciu de consimțământ contractul astfel încheiat va fi lovit de o sancțiune relativă, adică de *nulitatea relativă*.

2.2.3. Cauza actului constitutiv

Cauza reprezintă scopul urmărit de părți, respectiv de asociați, la încheierea actului constitutiv, și anume obținerea de beneficii.

Cauza trebuie îndeplinească următoarele condiții:

- să fie reală;

- să fie licită;
- să fie morală;
- să fie în concordanță cu regulile de conviețuire socială.

Nerespectarea acestor condiții are drept consecință sancțiunea totală, adică *nulitatea absolută* a actului constitutiv încheiat, asociații fiind repuși în situația anterioară realizării acordului de voință.

Conform art. 1513 alin. 2 Cod civil, este nulă convenția cunoscută sub numele de „clauză leonină”, prin care s-a stipulat că totalitatea câștigurilor vor reveni unui asociat sau că unul ori mai mulți asociați vor fi scutiți de a participa la pierderi, această clauză fiind considerată imorală.¹³ Caracterul leonin al unei stipulații este susceptibil de interpretare ori de câte ori clauza îmbracă o aparență licită, destinată să-i camufleze semnificația reală. O prevedere contractuală care asigură un minim intangibil de foloase unuia dintre asociați implică pentru beneficiar o adevărată imunitate față de eventualele pierderi pe care le-ar înregistra în viitor societatea. Din acest motiv, o asemenea prevedere contractuală încalcă principiile egalitate ce trebuie să stea la baza contractului. Astfel, clauza leonină este interzisă deoarece împărțirea beneficiilor este scopul urmărit de fiecare asociat al societății comerciale. Tot astfel, este considerată leonină clauza care rezervă unui asociat dreptul de a prelua o cotă invariabilă de dobânzi, dacă în fapt acestea epuizează aproape integral totalul beneficiilor.

În practica modernă, clauza leonină îmbracă forme mascate, în interiorul actului constitutiv sau într-un înscris separat. În acest din urmă caz (clauza leonină într-un înscris separat), dacă o parte pune în discuție caracterul leonin al unei astfel de clauze extra-statutare, actul devine public și instanței îi revine rolul de a se pronunța asupra valabilității acesteia în raporturile dintre părți. În toate cazurile însă, instanța va stabili caracterul leonin sau nu al clauzei statutare sau extrastaturare, fără ca nulitatea clauzei leonine să afecteze valabilitatea actului constitutiv ca întreg, atunci când clauza este parte componentă a acestui act constitutiv, societatea continuându-și existența ca și cum clauza leonină nu ar fi fost scrisă.

2.2.4. Obiectul actului constitutiv

Din punct de vedere etimologic, societatea presupune o pluralitate de persoane, fie că este vorba de o societate civilă, fie că este vorba de o societate comercială sau altă formă de asociere.

În sensul specific folosit în materia societăților comerciale, *obiectul de activitate* reprezintă activitatea, faptele de comerț pe care le va săvârși societatea comercială. Dacă obiectul de activitate al societății descris în actul constitutiv nu cuprinde fapte de comerț, societatea va fi civilă, iar nu comercială.

În actul constitutiv, obiectul de activitate al societății trebuie să fie exprimat folosind Codificarea Activităților din Economia Națională (codul CAEN), reglementată de Clasificarea activităților din economia națională (ediție revizuită), emisă de Institutul Național de Statistică și publicată în M.Of., Partea I, nr. 908 din 13 decembrie 2002, iar societatea a trebuie să-și definească obiectul principal de activitate.

Obiectul de activitate trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să fie comercial;
- să fie determinat sau determinabil;

¹³ Conform art. 1513 Cod civil, „este nul contractul prin care un asociat își stipulează totalitatea câștigurilor. Asemenea, nulă este convenția prin care s-a stipulat ca unul sau mai mulți asociați să fie scutiți de a participa la pierdere”.

- să conștie într-o prestație a celui ce se obligă;
- să fie real;
- să fie posibil;
- să fie licit;
- să fie moral;
- să nu contravină regulilor de conviețuire socială.

Conform H.G. nr. 1323/1990¹⁴ există anumite activități reglementate de lege care nu pot forma obiectul de activitate al unei societăți comerciale. Aceste activități sunt următoarele:

- activitățile care, potrivit legii penale, constituie infracțiuni sau sunt contrare unor alte dispoziții legale cu caracter imperativ;

- activitățile care constituie, în condițiile stabilite de lege, monopol de stat;
- fabricarea sau comercializarea de droguri sau narcotice în alt scop decât ca medicament;
- remedii secrete (vrăjitorie, ghicitorie);
- imprimarea hărților cu caracter militar;

- fabricarea sau comercializarea de aparatură utilizată în activitatea de interceptare de convorbiri telefonice ori de codificare, fără avizul Ministerului Administrației și Internelor sau cu încălcarea acestui aviz;

- fabricarea, utilizarea sau comercializarea de echipamente care folosesc spectrul de frecvențe radioelectrice, fără avizul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației sau cu încălcarea acestui aviz.

Există unele activități ale societăților comerciale care intră în categoria celor admise de lege, dar pentru a căror desfășurare societatea respectivă este obligată să obțină autorizațiile administrative necesare. De exemplu, pentru comercializarea de produse farmaceutice, este necesar avizul Ministerului Sănătății Publice sau pentru operațiuni bancare este nevoie de obținerea avizului Băncii Naționale a României.

Alte activități, cu toate că pot fi cuprinse în obiectul de activitate, nu pot fi desfășurate fără obținerea unor licențe corespunzătoare.

În sens juridic, conform art. 1492 Cod civil¹⁵, prin obiect al actului constitutiv se înțelege, ca în cazul obiectului oricărui act juridic, prestațiile la care se obligă părțile în vederea realizării de beneficii de către asociații în cauză.

Principala obligație a asociațiilor este de a realiza aportul la capitalul social al societății comerciale, pentru constituirea patrimoniului societății.

Dacă obiectul actului constitutiv lipsește, este ilicit sau imoral sau contravine regulilor de conviețuire socială, sancțiunea va fi *nulitatea absolută* a actului constitutiv al societății comerciale.

Soluția nulității absolute funcționează chiar dacă, în cuprinsul art. 56 din Legea nr. 31/1990, republicată și modificată, între cauzele ce conduc la nulitatea unei societăți comerciale este enumerată numai lipsa actului constitutiv sau nerespectarea condițiilor prevăzute de lege cu privire la forma actului constitutiv.

Prevederile art. 56 din Legea nr. 31/1990 republicată și modificată, nu pot fi înțelese decât în conexiune cu textul art. 57. Astfel, de principiu și prin derogare de la regulile dreptului comun,

¹⁴ H.G. nr. 1323/1990 în legătură cu unele măsuri privind aplicarea Legii societăților comerciale a fost publicată în M.Of., Partea I, nr. 149/27.12.1990 și modificată prin H.G. nr. 538/1993.

¹⁵ Art. 1492 Cod civil prevede că „orice societate trebuie să aibă de obiect un ce licit și să fie contractată spre folosul comun al părților. Fiecare membru al unei societăți trebuie să pună în comun sau bani, sau alte lucruri, sau industria”.

în dreptul comercial nulitatea, chiar absolută, a societăților comerciale este remediabilă. Posibilitatea de acoperire a nulității absolute funcționează numai cu privire la cauzele enumerate în art. 56 din Legea nr. 31/1990¹⁶ și dacă nu au fost înlăturate înainte de punerea concluziilor în fond, în cadrul judecării acțiunii în nulitate. Aceasta nu înseamnă că nu ar fi posibilă constatarea nulității unei societăți comerciale în condițiile în care, de exemplu, obiectul actului constitutiv nu îndeplinește condițiile impuse de lege. Dacă obiectul actului constitutiv nu îndeplinește condițiile cerute de lege, se poate aprecia că actul constitutiv lipsește, or, conform art. 56 lit. a din Legea nr. 31/1990, lipsa actului constitutiv poate avea ca efect nulitatea unei societăți comerciale înmatriculate în registrul comerțului, în baza hotărârii tribunalului¹⁷.

¹⁶ Potrivit art. 56 din Legea nr. 31/1990, „Nulitatea unei societăți înmatriculate în registrul comerțului poate fi declarată de tribunal numai atunci când:

- a) lipsește actul constitutiv sau nu a fost încheiat în formă autentică, în situațiile prevăzute la art. 5 alin. (6);
- b) toți fondatorii au fost, potrivit legii, incapabili, la data constituirii societății;
- c) obiectul de activitate al societății este ilicit sau contrar ordinii publice;
- d) lipsește încheierea judecătorului delegat de înmatriculare a societății;
- e) lipsește autorizarea legală administrativă de constituire a societății;
- f) actul constitutiv nu prevede denumirea, sediul societății, obiectul său de activitate, aporturile asociaților și capitalul social subscris și vărsat;
- g) s-au încălcat dispozițiile legale privind capitalul social minim, subscris și vărsat;
- h) nu s-a respectat numărul minim de asociați, prevăzut de lege”.

¹⁷ Grigore Florescu, *op. cit.*, p. 87-88; Vasile Pătulea, Corneliu Turianu, *Elemente de drept comercial*, Editura ȘANSA SRL, București, 1993, p. 92-93; Corneliu Bîrsan, Vasile Dobrinou, Alexandru Țiclea, Mircea Toma, *op. cit.*, p. 32-33; Smaranda Angheni, Magda Volonciu, Camelia Stoica, *Drept comercial pentru învățământul economic*, Editura Universitară, București, 2006, p. 116-119; Octavian Căpățînă, *op. cit.*, p. 84-86; Olinia-Maria Corsiuc, *op. cit.*, p. 113-116; Elena Cârcei, *Drept comercial român. Curs pentru colegiile universitare*, Editura All Beck, București, 2000, p. 55-56; Raul Petrescu, *Drept comercial român*, Editura Oscar Print, București, 1996, p. 91; Nicoleta Țândăreanu, *Aspecte teoretice privind definiția și caracteristicile societăților comerciale*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 4/2003, p. 73; Curtea de Apel București, Secția a VI-a comercială, Decizia nr. 86/2003, în Curtea de Apel București, *Practică judiciară comercială 2003-2004*, Editura Brilliance, Colecția Lex Expert, Piatra-Neamț, 2005, p. 67; Sebastian Bodu, *Cauza în contractul de societate comercială*, în „Revista Română de Drept al Afacerilor” nr. 1/2005, p. 36.

CAPITOLUL 3

ASPECTE GENERALE PRIVIND SOCIETĂȚILE COMERCIALE ÎN MAREA BRITANIE

În Marea Britanie există mai multe forme de entități de drepturi și obligații ce au fost înființate în scopul desfășurării de afaceri, începând cu „sole trader” sau „sole proprietor” (comerciant persoană fizică), ce are o răspundere nelimitată pentru forma pe care o desfășoară, dar care beneficiază de personalitate juridică proprie, nefiind reglementată de nicio lege specială până la societatea comercială cu personalitate proprie și societățile multinaționale.

În absența unui cod comercial specific, societățile comerciale din Marea Britanie au ca principală lege ce reglementează constituirea și funcționarea societăților comerciale Legea societăților comerciale din 1985 (Companies Act 1985), amendată și suplimentată prin mai multe legi.

Principalele forme de exercitare a activităților comerciale desfășurate în Marea Britanie sunt:

- „Sole trader” sau „sole proprietorship” (corespondent aproximativ al comerciantului persoană fizică din dreptul comercial român);
- „Partnership” („partnership” – societate comercială, asociație comercială sau societate civilă, fără personalitate juridică proprie);
- „Corporations” sau „companies: limited by shares, limited by guarantee, unlimited” (corespunzând societății pe acțiuni, societății cu răspundere limitată, societății în comandită simplă și, respectiv, societății în nume colectiv din Legea nr. 31/1990).

În dreptul englez (sistemul de drept „common law”, specific Marii Britanii), societățile comerciale (companiile) și corespondentele asociațiilor comerciale și civile românești sunt tratate generic de către „Business Law” („Business Law” - Dreptul afacerilor), fiind reglementate prin legi mai mult sau mai puțin specifice.

Comerciantul persoană fizică, „sole trader” sau „sole proprietor”, nu se află sub incidența unei legi speciale din dreptul englez, ci respectă regulile generale ale comerțului.

„Partnership-ul” este reglementat prin legea „The Partnership Act 1890”, ce îl definește ca fiind „relația ce se creează între persoane care întreprind afaceri în scopul obținerii de profit”.

Ca și comerciantul persoană fizică din Marea Britanie, „partnership-ul” nu are personalitate juridică proprie, având, astfel, responsabilitate nelimitată.¹⁸

În Marea Britanie, o societate comercială poate fi creată și prin lege (Act of Parliament). Metoda aceasta a fost utilizată în scopul creării vechilor societăți de cale ferată și petrol și, mai recent, pentru societățile naționalizate, cum ar fi „British Coal” (Societatea Națională a Cărbunelui). Majoritatea întreprinderilor publice sunt societăți înființate prin lege.

Societatea comercială din Marea Britanie, denumită „corporation”, „company” sau „limited liability company”, reprezintă o formă juridică specifică unor asocieri de persoane și capitaluri, care primesc personalitate juridică din partea statului, în scopul efectuării unor acte de comerț.

¹⁸ Adrian Man, Andreea Pelea, *Entități în afaceri din Marea Britanie – studiu de drept comparat (I)*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 4/2003, pag. 126.

Din punct de vedere al proprietății firmei, societățile comerciale din Marea Britanie se împart în:

- „Family business”, societate în cadrul căreia părțile sociale sunt deținute în general de către membrii unei familii.

- „Private limited company”, prescurtat „Limited” sau „Ltd”, este o societate comercială în cadrul căreia părțile sociale sunt deținute de către un număr de persoane.

- „Public limited company” (corespondent al societății comerciale pe acțiuni), prescurtat „Plc” este o societate comercială la ale cărei acțiuni are acces și publicul.

În Marea Britanie, clasificarea de bază este făcută în funcție de responsabilitatea limitată sau nelimitată a membrilor.

Societățile comerciale se consideră a fi private numai în cazul în care contractul de societate nu specifică faptul că acestea sunt publice (deschise).

În Marea Britanie, fondatorii societăților comerciale sunt numiți „promoters”.

Semnatarii unui contract de societate devin membri inițiali ai societății respective.

„Articles of association” – statutul societății comerciale – reglementează managementul intern al firmei, obligațiile și drepturile acționarilor/asociaților față de societate și față de fiecare dintre aceștia.

În Marea Britanie, în afară de S.A. și S.R.L., toate celelalte societăți comerciale trebuie să își întocmească statutul, iar contractul de societate este obligatoriu pentru fiecare societate comercială în parte. Un act constitutiv românesc poate fi comparat cu un „memorandum of association” englezesc (contract de societate), atunci când cel din urmă are specificat faptul că societatea adoptă „Table Act”, neredactând propriul statut.¹⁹

¹⁹ Adrian Man, Andreea Pelea, *Entități în afaceri în Marea Britanie – studiu de drept comparat (II)*, în „Revista de Drept Comercial” nr. 5/2003, p. 42.

CAPITOLUL 4 CONCLUZII

Actul constitutiv al societății comerciale constituită în România, privit ca *negotium iuris*, este, în primul rând, o expresie a naturii convenționale a acesteia și, din această perspectivă, existența lui constituie o condiție indispensabilă a constituirii valabile a ființei juridice a societății comerciale. Privit ca fiind instrumentul juridic ce conferă materialitate voinței fondatorilor, actul constitutiv reprezintă liantul ce fundamentează și armonizează voința acestora de a conlucra în vederea realizării de acte de comerț în vederea obținerii de profit care să fie distribuit asociaților societății comerciale. Dacă actul constitutiv nu îndeplinește condițiile de fond și de formă, deci acesta nu a fost încheiat în mod valabil, putem spune că actul constitutiv lipsește, iar lipsa actului constitutiv are ca efect, în baza hotărârii tribunalului, nulitatea unei societăți comerciale înmatriculate în registrul comerțului.

În cazul în care o societate comercială nu a îndeplinit condițiile de fond și de formă la întocmirea actului constitutiv, acea societate comercială nu poate exista în mod valabil.²⁰

²⁰ Ioan Schiau, *Mecanisme de separare a asociaților societății comerciale*, în „Ad honorem Stanciu D. Cărpenu. Studii juridice alese”, Editura C.H. Beck, București, 2006, p. 90.

**ACTUL CONSTITUTIV
AL SOCIETĂȚII COMERCIALE “SEFORA” S.A.**

CAPITOLUL 1. DENUMIREA, FORMA JURIDICĂ, SEDIUL, OBIECTUL, DURATA

Articolul 1. Denumirea și forma juridică a societății

Denumirea societății comerciale este “SEFORA S.A.”, având forma juridică de societate comercială pe acțiuni. Aceasta își desfășoară activitatea în conformitate cu legile române și prezentul act constitutiv.

Societatea se înființează de către :

1. d-l **PETREA ION**, născut la data de 23 aprilie 1958 în municipiul Iași, județul Iași, cu domiciliul în municipiul Iași, Str. Uranus nr. 7, județul Iași, de cetățenie română ;
2. d-l **IONEL MARIN**, născut la data de 23 februarie 1934 în municipiul Iași, județul Iași, cu domiciliul în municipiul Iași, P-ța 22 Decembrie nr. 18, sc.D, ap.43, județul Iași, de cetățenie română ;
3. d-na **ȘTEFUREAC I. ELEONORA**, născută la data de 26 iulie 1956, în municipiul Iași, județul Iași, cu domiciliul în municipiul Iași, Str. Chimiei nr. 53, sc.A, ap.16, județul Iași, de cetățenie română.
4. d-na **MUNTEANU I. ANA**, născută la data de 29 februarie 1952 în comuna Războieni, județul Iași, cu domiciliul în municipiul Iași, Str. Vasile Conta, bl.O15, ap.1, județul Iași, de cetățenie română ;
5. d-l **PETRESCU PETRE ANDREI**, născut la data de 17 aprilie 1976 în comuna Războieni, județul Iași, cu domiciliul în municipiul Iași, Str. Vasile Conta, bl.O15, ap.1, județul Iași, de cetățenie română ;
6. d-na **CHAUMONT CORNELIA**, născută la data de 23 iunie 1982, în municipiul Iași, județul Iași, cu domiciliul în municipiul Iași, Str. Vasile Conta, bl.O15, ap.1, județul Iași, de cetățenie română.

În toate actele, facturile, anunțurile, publicațiile și alte acte emanând de la societate, trebuie să se menționeze : denumirea, forma juridică, sediul social, codul unic de înregistrare al societății.

Articolul 2. Sediul societății

Părțile contractante au stabilit ca sediul societății să fie în România, municipiul Iași, Str. Ingusta nr. 9, județul Iași.

Sediul societății poate fi schimbat în altă localitate din România prin decizia adunării generale a acționarilor. Societatea poate avea sucursale, filiale, puncte de desfacere în magazine, locuri stradale, oboare, reprezentanțe, agenții, etc., situate și în alte localități din România.

Articolul 3. Obiectul de activitate al societății

Domeniul principal: 521 Comerțul cu amănuntul în magazine nespecializate;

A. Activitatea principală : 5211 Comerț cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzare predominantă de produse alimentare, băuturi și tutun;

B. Activități secundare:

013 Activități în ferme mixte (cultura vegetală combinată cu creșterea animalelor)

0130 Activități în ferme mixte (cultura vegetală combinată cu creșterea

Obiectul de activitate se interpretează conform Hotărârii Guvernului nr. 656 din data de 06 octombrie 1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională – CAEN, publicată în Monitorul Oficial nr. 301 bis din data de 05 noiembrie 1997 și Ordinului nr. 601/26 noiembrie 2002 privind actualizarea clasificării activităților din economia națională – CAEN, publicată în Monitorul Oficial nr. 908 din 13 decembrie 2002.

Articolul 4. Durata societății

Durata societății este nelimitată, începând de la data înregistrării ei la Oficiul Registrului Comerțului.

CAPITOLUL 2. CAPITALUL SOCIAL ȘI ACȚIUNILE

Articolul 5. Capitalul social

Capitalul social subscris constă în numerar și este în valoare de 25.000.000 lei, vărsat integral la data constituirii societății.

Capitalul social subscris este divizat în acțiuni nominative, în valoare egală de 100.000 lei fiecare.

Aportul la capitalul social pentru fiecare acționar se cifrează după cum urmează :

- | | |
|-------------------------------------|--|
| - d-l PETREA ION | - 12.300.000 lei, reprezentând 123 acțiuni; |
| - d-l IONEL MARIN | - 100.000 lei, reprezentând 1 acțiune ; |
| - d-na ȘTEFUREAC I. ELEONORA | - 100.000 lei, reprezentând 1 acțiune ; |
| - d-na MUNTEANU I. ANA | - 12.300.000 lei, reprezentând 123 acțiuni ; |
| - d-l PETRESCU PETRE ANDREI | - 100.000 lei, reprezentând 1 acțiune ; |
| - d-na CHAUMONT CORNELIA | - 100.000 lei, reprezentând 1 acțiune, |

Articolul 6. Certificatele de acționar

Certificatele pentru dovedirea acțiunilor se emit de societate prin reprezentanții săi legali, corespunzător numărului de acțiuni al fiecărui acționar.

După constituire, societatea va emite acțiuni care vor conține următoarele date : numele, prenumele și domiciliul acționarului, codul unic de înregistrare în Registrul Comerțului sub care este înregistrată societatea și numărul Monitorului Oficial în care s-a făcut publicarea, capitalul social, numărul acțiunilor deținute, numărul de ordine și valoarea nominală a acestora, vărsămintele efectuate.

Societatea va ține evidența acțiunilor într-un registru al acționarilor care se păstrează la sediul societății.

Articolul 7. Dreptul de vot și obligațiile sociale

Fiecare acțiune subscrisă și vărsată de acționari conferă acestora dreptul la un vot în adunarea generală a acționarilor, dreptul de a alege și de a fi ales în organele de conducere, dreptul de a participa la distribuirea beneficiilor, potrivit prevederilor actului constitutiv, precum și alte drepturi înscrise în actul constitutiv.

Deținerea acțiunii implică adeziunea de drept la prezentul act constitutiv.

Obligațiile societății sunt garantate cu patrimoniul acesteia, iar acționarii sunt obligați la plata acțiunilor subscrise.

Patrimoniul societății nu poate fi grevat de datorii sau alte obligații personale ale acționarilor. Un creditor al unui acționar poate formula pretenții asupra părții din beneficiul care i se va repartiza de către adunarea generală a acționarilor sau a cotei-părți cuvenite acestuia la lichidarea societății efectuată potrivit prezentului act constitutiv.

Articolul 8. Acțiunile

Acțiunile sunt indivizibile cu privire la societate, care nu recunoaște decât un proprietar pentru fiecare acțiune. Cesiunea parțială sau totală a acțiunilor între acționari sau terți se poate face în condițiile și cu procedura prevăzută de lege.

În cazul pierderii unor acțiuni, proprietarul va trebui să anunțe Administratorul societății și să facă public faptul prin presă. După o durată de șase luni va putea obține un duplicat al acțiunii.

Articolul 9. Drepturile și obligațiile acționarilor

Fiecare acțiune, subscrisă și vărsată de acționarii-fondatori, conferă titularului următoarele drepturi principale:

- de a participa, delibera și vota în cadrul adunării generale a acționarilor, fiecare acțiune conferindu-i acestuia dreptul la un vot ;
- de a participa la repartizarea profitului societății, precum și la împărțirea patrimoniului acesteia în caz de lichidare, proporțional cu cota de capital social subscrisă și vărsată ;
- de a controla, împreună sau separat, activitatea și situația economico-financiară a societății, personal sau prin reprezentanții lor ;
- dreptul de preferință la subscrierea de noi acțiuni, în cazul majorării capitalului social, precum și în alte situații ;
- de cedare totală sau parțială a acțiunilor în condițiile stabilite de Adunarea generală a acționarilor sau printr-un act autentificat între aceștia ;
- de asemenea, beneficiază de orice alte drepturi prevăzute în actul constitutiv al societății, precum și în legislația română în vigoare ;

Acționarii sunt obligați :

- să efectueze în termenul stabilit vărsămintele cotelor sociale subscrise ;
- să sprijine activitatea societății în vederea realizării scopului și obiectului ei de activitate ;
- să-și îndeplinească cu bună-credință obligațiile contractuale ce le revin din contractele încheiate de societate cu terții ;
- să nu divulge secrete cu privire la activitatea și starea economico-financiară a societății.

Răspunderea acționarilor, sub aspect material și în legătură cu activitatea gestionară a societății, este limitată la valoarea acțiunilor deținute.

Articolul 10. Majorarea sau micșorarea capitalului social

Capitalul social poate fi majorat prin emisiunea de noi acțiuni sau prin majorarea valorii nominale a acțiunilor existente, în schimbul unor aporturi în numerar și / sau în natură.

Mărirea capitalului social prin majorarea valorii nominale a acțiunilor poate fi hotărâtă numai cu votul tuturor acționarilor, în afara cazului când este realizată prin încorporarea rezervelor, beneficiilor sau primelor de emisiune.

Capitalul poate fi însă redus numai până la limita minimă prevăzută de lege pentru acest tip de societate.

CAPITOLUL 3. CONDUCEREA, ADMINISTRAREA ȘI REPREZENTAREA SOCIETĂȚII

Articolul 11. Adunarea generală a acționarilor

Adunarea generală a acționarilor este organul de conducere al societății comerciale care decide asupra activității acesteia și asigură politica ei economică și comercială.

Administrarea și reprezentarea societății este asigurată de Administrator, numit manager.

Managerul angajează astfel o activitate de conducere și control, de supraveghere atentă a activității societății, putând acorda împuternicire altor persoane pentru a angaja societatea față de terți – persoane fizice sau juridice.

Articolul 12. Atribuțiile Adunării Generale a Acționarilor

Adunarea generală a acționarilor are următoarele atribuții principale:

- aprobă structura organizatorică a societății comerciale și numărul de posturi, precum și normativul de constituire a compartimentelor funcționale și de producție;
- alege Administratorul și membri Comisiei de cenzori, inclusiv cenzorii supleanți, le stabilește remunerarea, îi descarcă de activitate și îi revocă;
- alege directorul general și adjuncții acestuia, le stabilește remunerarea, îi descarcă de activitate și îi revocă;
- stabilește competențele și răspunderile Administratorului și ale Comisiei de cenzori;
- stabilește nivelul de salarizare a personalului angajat la societatea comercială, în funcție de studii, munca efectiv prestată, cu respectarea limitei maxime de salarizare prevăzută de lege;
- aprobă și modifică programele de activitate și bugetul societății comerciale;
- hotărăște cu privire la contractarea de împrumuturi bancare și la acordarea de garanții;
- examinează, aprobă sau modifică bilanțul și contul de beneficii și pierderi după analizarea raportului Administratorului și al Comisiei de cenzori, aprobă repartizarea beneficiilor între acționari;
- hotărăște cu privire la înființarea și desființarea de filiale, sucursale, agenții;
- hotărăște cu privire la mărirea sau reducerea capitalului social, la modificarea numărului de acțiuni și asupra valorii acestora, precum și la cesiunea acțiunilor;

- hotărăște cu privire la modificarea actului constitutiv, precum și la transformarea formei juridice a societății;
- hotărăște cu privire la comasarea, divizarea sau dizolvarea sau lichidarea societății comerciale;

Atribuțiile adunării generale ordinare și extraordinare ale acționarilor se diferențiază potrivit legii.

Articolul 13 Convocarea adunării generale a acționarilor

Adunarea generală a acționarilor se convoacă de Administratorul societății.

Adunările generale ordinare au loc o dată pe an, în termen de două luni de la încheierea exercițiului economico-financiar, pentru examinarea bilanțului și a contului de beneficii și pierderi pe anul precedent și pentru stabilirea programului de activitate și a bugetului pe anul în curs.

Adunările generale extraordinare se convoacă la cererea acționarilor reprezentând cel puțin o treime din deținătorii capitalului social, la cererea Comisiei de cenzori, precum și în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10%, timp de doi ani consecutiv, cu excepția primilor doi ani de la înființarea societății.

Adunarea generală va fi convocată de Administrator ori de câte ori va fi nevoie, în conformitate cu dispozițiile din actul constitutiv, cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilită.

Convocarea va fi publicată într-unul dintre ziarurile de largă circulație în localitatea unde se află sediul societății comerciale și va cuprinde: locul și data adunării, ordinea de zi, precum și orice alte date necesare.

Articolul 14. Cvorumul legal

Adunarea generală ordinară este constituită valabil și poate lua hotărâri dacă la prima convocare acționarii prezenți sau reprezentați dețin cel puțin 2/3 din capitalul social, iar la a doua convocare dacă dețin cel puțin 1/2 din capitalul social.

Adunarea generală extraordinară este constituită și poate lua hotărâri dacă la prima convocare acționarii prezenți sau reprezentați dețin cel puțin 3/4 din capitalul social.

Articolul 15. Administrarea societății

Administrarea societății se va realiza de către Administratorul unic, domnul POPESCU ION.

La nevoie, Adunarea generală a acționarilor poate numi un alt administrator care are drepturile și obligațiile prevăzute de lege și prezentul act constitutiv, și anume :

- administrează patrimoniul societății și răspunde pentru păstrarea integrității acestuia;
- încheie operații economice și financiare în contul societății pentru realizarea obiectului de activitate;
- asigură aprovizionarea și desfacerea mărfurilor și celorlalte produse, care fac obiectul activității societății;
- negociază cu furnizorii prețurile de cumpărare a mărfurilor și stabilește, în limitele legale, prețurile de desfacere cu ridicata și amănuntul;
- organizează, în conformitate cu legea contabilității, evidența tehnico-operativă și contabilă a societății, ținerea corectă a registrelor contabile și întocmirea bilanțului și a contului de profit și pierderi;

- prezintă adunării generale a acționarilor spre aprobare, bilanțul și contul de profit și pierderi, urmând ca după aprobarea acestuia să le depună în termenele legale, la administrația financiară, registrul comerțului și să le publice în Monitorul Oficial;
- aduce la îndeplinire hotărârile adunării generale a acționarilor, prevederile prezentului act constitutiv și dispozițiile legale;
- Administratorul este răspunzător de îndeplinirea tuturor obligațiilor aferente prevederilor Legii nr. 31 din 1990 cu modificările și completările ulterioare;

CAPITOLUL 4. CONTROLUL SOCIETĂȚII

Articolul 16. Despre cenzori

Gestiunea societății este controlată de o Comisie de cenzori compusă din trei membri.

Pentru a putea exercita dreptul de control, acționarilor li se va prezenta, la cerere, date cu privire la activitate, situația patrimoniului, a profitului și a pierderilor.

Cenzorii au următoarele atribuții:

- în cursul exercițiului financiar verifică casa și registrele de evidență contabilă și prezintă comitetului de direcție rapoarte de activitate;
- la încheierea exercițiului financiar controlează exactitatea inventarului, a documentelor și a informațiilor prezentate de Administrator asupra conturilor societății, a bilanțului și a contului de profituri și pierderi, prezentând adunării generale a acționarilor un raport scris prin care se propune aprobarea sau modificarea bilanțului și contului de profituri și pierderi;
- la lichidarea societății controlează operațiunile de lichidare;
- prezintă adunării generale a acționarilor punctul lor de vedere cu privire la reducerea capitalului social sau la modificarea actului constitutiv.

Remunerarea cenzorilor se fixează de către adunarea generală a acționarilor. Cenzorii se întâlnesc la sediul societății și iau decizii cu unanimitate de voturi.

Dacă nu se realizează unanimitatea, raportul de divergențe se înaintează serviciului central pentru expertize din Ministerul Finanțelor, care va verifica temeinicia divergențelor. Rezultatul expertizei va fi supus deciziei adunării generale a acționarilor.

Cenzorii sunt responsabili față de societate pentru prejudiciile cauzate acesteia prin neîndeplinirea sau îndeplinirea cu rea credință a atribuțiilor ce le revin conform prezentului act constitutiv.

Cenzorii pot provoca adunarea generală a acționarilor în cazul în care capitalul social s-a diminuat cu mai mult de 10%, cu excepția primilor doi ani de la constituirea societății sau ori de câte ori consideră necesar pentru alte situații.

Cenzorii se numesc pentru o perioadă de doi ani.

Prima Comisie de cenzori este alcătuită din următoarele persoane:

1. MUNTEANU AGLAIA
2. MUNTEANU I. ANA
3. MUNTEANU DORIN ANDREI

CAPITOLUL 5. ACTIVITATEA FINANCIARĂ A SOCIETĂȚII

Articolul 17. Exercițiul economico-financiar

Exercițiul economico-financiar începe de la 01 ianuarie și se va încheia la 31 decembrie al fiecărui an. Primul exercițiu începe la data constituirii societății.

Articolul 18. Evidența contabilă, bilanțul contabil, contul de beneficii și pierderi, participarea la beneficii și pierderi și controlul gestiunii

Societatea va ține evidența contabilă a activității economico-financiare, va întocmi bilanțul și contul de beneficii și pierderi, în conformitate cu Normele Metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor.

Beneficiul societății se stabilește pe baza bilanțului contabil. Din beneficiul prevăzut în bilanțul contabil se scade impozitul legal, rezultând beneficiul convenit societății, care se repartizează de Administrator pe destinațiile hotărâte de acesta.

A acționarii pot încasa de la casieria societății, sume de bani în contul viitoarelor dividende.

Participarea la beneficii și pierderi se face proporțional cu capitalul social deținut de fiecare acționar.

Societatea ține registrele prevăzute de lege.

CAPITOLUL 6. MODIFICAREA FORMEI JURIDICE. DIZOLVAREA. LICHIDAREA. LITIGII

Articolul 19. Modificarea formei juridice

Societatea va putea fi transformată în altă formă de societate prin hotărârea adunării generale a acționarilor.

Pentru constituire, noua societate va îndeplini formalitățile legale de înregistrare și publicitate cerute la modificarea societăților.

Articolul 20. Dizolvarea societății

Următoarele situații duc la dizolvarea societății:

- imposibilitatea realizării obiectivului social;
- declararea nulității societății;
- hotărâre judecătorească, în caz de neînțelegeri grave între acționari;
- hotărârea adunării generale;
- numărul acționarilor va fi redus sub minimul legal.
- în caz de deces, dacă moștenitorii legali nu continuă activitatea.

Dizolvarea societății trebuie înscrisă la Oficiul Registrului Comerțului și publicată în Monitorul Oficial.

Articolul 21. Lichidarea societății

În caz de dizolvare, societatea va fi lichidată.

Lichidarea societății și repartizarea patrimoniului se face în condițiile și cu respectarea procedurii prevăzute de lege.

Articolul 22. Litigii

Litigiile societății cu persoane fizice sau juridice române sunt de competența instanțelor judecătorești.

Litigiile născute din raporturile contractuale dintre societate și persoane juridice române pot fi soluționate și prin arbitraj potrivit legii.

CAPITOLUL 7. DISPOZIȚII FINALE

Articolul 23 Formalitățile de constituire a societății

Prevederile prezentului act constitutiv se completează cu dispozițiile legale referitoare la societățile comerciale.

Doamna DELIA MURĂRAȘU va face în numele nostru și pentru noi toate formalitățile necesare în vederea înființării societății, ne va reprezenta legal în fața judecătorului delegat de pe lângă C.C.I. Iași și pentru obținerea autorizațiilor de funcționare, va semna oriunde va fi nevoie și va face tot ce va mai fi necesar pentru îndeplinirea prezentului mandat.

Redactat de parte în 4(patru) exemplare.

Accionari – Fondatori

.....
PETREA ION

.....
IONEL MARIN

.....
ȘTEFUREAC I. ELEONORA

.....
MUNTEANU I. ANA

.....
CHAUMONT CORNELIA

.....
PETRESCU PETRE ANDREI